

Я так не вмію сумувати

Микола Руденко

Я так не вмію сумувати,
Плекати біль в душі своїй,
Щоб стрічним не подарувати
Усмішки з-під припухлих вій.

Вони живуть, вони щоднини
Свої серця кудись несуть,
Хоч ані світу, ні людини
Їм справжня невідома суть.

Ні певності в душі, ні віри:
Старе розвіялось, нове —
Це тільки будні вбогі, сірі,
Утопій дзеркало криве.

Як випадкові подорожні,
Йдемо по батьківських полях
І вторимо слова порожні,
Не вірячи у власний шлях.

Тому себе щодня караю,
І крається душа моя:
До лихоліть свого краю
Хіба ж не був причетним я?

Що ж, можна попросити знижку:
Довгенько в правді воскресав,
Тому про вас правдиву книжку
Я, люди, ще не написав.

А написав би — що ж із того?
Пацюк хіба що прочита...
Ми позбулись чуття святого:
Для нас життя — це гра пуста.

Ми живемо, аби прожити.
А хто прийняв цю вбогу суть,

Для того вже не вродить жито
І сонце не осяє путь.

Та я люблю вас, люди, люди!
З надією в ранковий час
Вдивляюся в обличчя й груди
І вірю, і молюсь на вас.